

SOLIS TICĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Fil 2:5–11; Mt 4:18–20; Apd 9:3–6, 10–20; Jņ 21:15–19; 1Jņ 3:16–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Savā starpā turiet tādu pat prātu, kāds ir arī Kristū Jēzū, kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam, bet Sevi iztukšoja, pieņemdams kalpa veidu, tapdams cilvēkiem līdzīgs” (Fil 2:5–7).

A tstāt Debesu godību, eņģeļu pielūgsmi un Tēva sadraudzību bija neiedomājams upuris. Tomēr Jēzus nāca uz šo ciešanu un nāves pasauli, lai atklātu Tēva mīlestības raksturu, atkal mantotu cilvēces pieķeršanos un izglābtu visu cilvēci. “Nekad mūsu atpestīšanas maksa nebūs aptverta, kamēr atpestītie nestāvēs kopā ar savu Pestītāju Dieva troņa priekšā. Tad, mūsu mūžīgo māju godībai pārņemot mūsu aizgrābtās maņas, mums jāatceras, ka Jēzus to visu atstāja mūsu dēļ, ka Viņš ne tikai kļuva par trimdā izsūtīto no Debesu pagalmiem, bet mūsu dēļ uzņēmās neveiksmes un mūžīga zaudējuma risku. Tad mēs noņemsim savus kroņus pie Viņa kājām un dziedāsim dziesmu: ‘Cienīgs ir Jērs, kas tika nokauts, lai saņemtu varu un bagātību, gudrību un spēku, godu un cīņu, un svētību’ Atkl 5:12.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 131. lpp.)

Upuris, ko Jēzus piensena mūsu glābšanai, bija nenovērtējams. Kad mēs atsaucamies Viņa vadībai, pieņemam Viņa pavēli un apvienojamies ar Viņu, aizsniedzot bojā ejošos cilvēkus Viņa valstībai, tas prasa upuri. Lai gan mūsu upuri nekad nebūs salīdzināmi ar Viņa upuriem, dvēseļu mantošanas kalpošana arī mums ir solis ticībā. Tas vada mūs ārā no mūsu komforta zonas uz nezināmiem ūdeņiem. Reizēm mūsu Kungs aicina pienest upurus, bet prieks, ko Viņš piedāvā, ir daudz lielāks.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. septembrī.

Jēzus pašuzpurīgā mīlestība

Apustulis Pāvils iedrošina mūs “ļaut” Kristus prātam mājot mūsos. Tas vada mūs pie dažiem pārsteidzošiem jautājumiem. Kāds bija Kristus prāts? Kas vadīja Viņa domas? Kāda bija Viņa domāšanas būtība?

Izlasi Fil 2:5–11. Kā šie panti atklāj Kristus domāšanas būtību un modeli, kas vadīja visu Viņa dzīvi? _____

Kopš mūžības Jēzus ir bijis vienlīdzīgs ar Dievu. Pāvils pasludina šo mūžīgo patiesību ar vārdiem: “. . . kas, Dieva veidā būdams, neturēja par laupījumu līdzināties Dievam” (Fil 2:6). Vārds, kas tulkots kā “veids”, ir grieķu vārds “morfe”. Tas nozīmē pašu lietas būtību. SDA Bībeles komentāri to skaidro šādi: “Tas noliek Kristu vienlīdzīgu Tēvam un augstāku par jebkuru citu varu. Pāvils uzsver to, lai attēlotu dzīvāk Kristus brīvprātīgās pazemošanās dziļumu.” (7. sēj. 154. lpp.) Runājot par Viņa mūžīgo dabu, Elena Vaita piebilst: “Kristū ir dzīvība, oriģināla, neaizgūta, neatvasināta.” (“Laikmetu ilgas”, 530. lpp.)

Jēzus, kas bija vienlīdzīgs Dievam visā mūžībā, “nedomāja par Savu reputāciju” (Fil 2:7, NKJV). Šis arī ir interesants grieķu izteiciens. To burtiski var tulkot kā “iztukšots”. Jēzus brīvprātīgi “iztukšoja Sevi” no Savām kā Dievam līdzīgas būtnes priekštiesībām un privilēģijām un kļuva par pazemīgu cilvēces kalpu. Kā kalps Viņš atklāja Debesu mīlestības likumu visam universam un beigās parādīja augstāko mīlestību pie krusta. Viņš atdeva Savu dzīvību, lai uz mūžīgiem laikiem izglābtu mūsējo.

Jēzus domāšanas būtība bija pašuzpurīga mīlestība. Sekot Jēzum nozīmē milēt, kā Viņš ir milējis, kalpot, kā Viņš ir kalpojis, un strādāt, kā Viņš ir strādājis. Ļaut Jēzum ar Sava Svētā Gara starpniecību iztukšot mūs no savtīgas iedomības mums kaut ko maksā. Jēzum tas maksāja visu. Bet Raksti par Jēzu saka: “Tāpēc arī Dievs Viņu ļoti paaugstinājis un dāvinājis Viņam Vārdu pāri visiem vārdiem” (Fil 2:9).

Debesis vērtīgi būs visi upuri, ko mēs upurējam uz zemes. Upuri būs visa ceļa garumā, bet kalpošanas prieki būs lielāki par tiem jau tagad, un mūžīgs prieks par dzīvi ar Kristu visā mūžībā liks visiem upuriem izskatīties nenožīmīgiem.

Kad bija pēdējā reize, kad tev bija jānomirst sev Kristus dēļ? Ko tava atbilde stāsta par tavu kā kristieša dzīvi? _____

Aicinājums sekot

Iedomājies, ka jūs esat Sīmanis Pēteris un Andrejs. Skaistā Galilejas rītā ir tikko uzlēkusi saule, aizdzenot vēso nakts gaisu. Zvejniekiem galvā tikai viena doma: noķert zivis, daudz zivis. Nesen jums bija labs loms, un jūs gaidāt nākamo labas zvejas dienu. Tad agrā rīta gaismiņā jūs redzat, ka nāk Viņš, Jēzus no Nācaretes. Jūs pat iedomāties nevarat, ka pēc dažiem mirkliem visa jūsu dzīve mainīsies. Jūs nekad vairs nebūsit tie, kas bijāt.

Izlasi Mt 4:18–20. Kā tu domā, kāpēc Sīmanis Pēteris un Andrejs bija labprātīgi pieņēmt tik radikālu lēmumu sekot Kristum? Kas šajā pantā norāda, ka Jēzus viņus aicināja uz augstāku mērķi nekā zvejošana? _____

_____

_____

No Jāņa evaņģēlija mēs uzzinām, ka šie vīri jau vairāk nekā gadu zināja par Jēzu, bet nebija vēl pilnībā Viņam nodevušies. Tomēr noteikti bija jābūt kādai dievišķai uzvedībai, kaut kam Kristus ārienē, vārdos un darbos, kas norādīja šiem Galilejas zvejniekiem, ka Viņa aicinājums bija dievišķs. Iemesls, kāpēc viņi atstāja savas laivas, nodarbošanos un dzimto vietu, lai sekotu Viņam, bija tas, ka viņi aicinājumā sadzirdēja augstāku nolūku. Šie vienkāršie zvejnieki atzina, ka viņi ir aicināti kādam īpašam nolūkam. Dievs varbūt neaicina tevi šodien atstāt savu profesiju, bet Viņš aicina tevi īpašam nolūkam – un tas ir līdzdalīt Viņa mīlestību un liecināt par Viņa patiesību Viņa vārda godam.

Pārdomājiet nodokļu iekasētāja Mateja aicināšanu Mt 9:9. Ko jūs redzat šajā rindkopā tādu, kas ir ievēribas cienīgs? _____

_____

_____

Nodokļu iekasētāji Romas pasaulē bieži bija izspiedēji, kas izmantoja savu oficiālo varu, lai apspiestu vienkāršos ļaudis. Viņi bija vieni no visienstākajiem un nicinātākajiem cilvēkiem visā Israēlā. No Kristus aicinājuma “Seko Man!” mēs secinām, ka Matejs bija dzirdējis par Jēzu un viņa sirds ilgojās sekot Viņam. Kad nāca aicinājums, viņš bija gatavs. Viņš bija pārsteigts, ka Kristus pieņēma viņu un aicināja kļūt par vienu no Viņa mācekļiem.

Visu mūsu sirdis ir ilgas pēc kaut kā vairāk. Mēs arī gribam dzīvot kādam vērtīgam, lielākam, cēlākam mērķim. Līdzīgi kā Mateju Kristus aicina arī mūs sekot Viņam.

Padomā par to, kas cilvēkiem bija jāatstāj, lai sekotu Jēzum. Kāpēc tas vienmēr ir tā vērts? _____

_____

_____

Pāvils: Dieva izvēlēts trauks

Kad Pāvils pieņēma Kristu, visa viņa dzīve radikāli mainījās. Kristus deva viņam pavisam citu jaunu nākotni. Viņš vadīja Pāvilu ārpus viņa komforta zonas piedzīvojumos, ko viņš pat iedomāties nevarēja. Pateicoties Svētā Gara vadībai, apustulis Pāvils pasludināja Dieva Vārdu tūkstošiem cilvēku visā Vidusjūras piekrastē. Viņa liecība izmainīja kristietības un pasaules vēsturi.

Izlasi Apd 9:3–6, 10–20. Kā šie panti atklāj, ka Jēzum bija dievišķs nolūks Pāvila dzīvē?

Jēzus bieži izvēlas visneticamākos kandidātus, lai nestu liecību Savam vārdam. Padomājiet par dēmonu apsēstajiem, par samarieti, prostitūtu, nodokļu iekasētāju, Galilejas zvejniekiem un tagad dedzīgo kristietības vajātāju. Viņi visi žēlastībā tika izmainīti un tad izsūtīti strādāt, ar prieku sirdī stāstīt par to, ko Kristus bija paveicis viņu dzīvē. Neviens nekad nenogura stāstīt šo stāstu. Tas, ko Kristus viņu dzīvē paveica, bija tik brīnišķīgs, ka viņi gribēja to līdzdalīt. Viņi nevarēja klusēt.

Salīdzini Apd 28:28–31 un 2Tīm 4:5–8. Kādas mums ir norādes šajos pantos par to, ka Pāvils nekad nenovērsās no savas nodošanās atdot visu savu dzīvi Kristum dvēseļu mantošanas darbā?

Savas dzīves beigās, atrodoties mājas arestā Romā, Pāvils apstiprināja, ka “Dievs pestīšanu sūtījis pagāniem, un tie to dzirdēs” (Apd 28:28). Ziņojumā teikts, ka viņš pieņēma visus, kas viņu apmeklēja, un sludināja viņiem Vārdu (Apd 28:30, 31). Dzīves beigās viņš mudināja Timoteju darīt evaņģēlista darbu, un Pāvils varēja par sevi teikt: “Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis” (2Tīm 4:7).

Lai gan mūsu aicināšana var nebūt tik dramatiska kā Pāvila dzīvē, Dievs aicina katru no mums piedalīties kopā ar Viņu pasaules mainīšanas darbā. Ir acīmredzams, ka, neskatoties uz grūtībām, ko viņi piedzīvoja gadu gaitā (sk. 2kor 11:25–30), Pāvils palika uzticīgs savam aicinājumam Kungā. Stāsts par to, kā kādreizējais Jēzus sekotāju vajātājs kļuva par visietekmīgāko un produktīvāko kristīgās ticības aizstāvi (izņemot, protams, pašu Jēzu), paliek spēcīga liecība tam, ko Kungs var izdarīt caur cilvēku, kas nodod savu dzīvi Kunga darbam.

Ko Dievs ir aicinājis tevi darīt? Vai tu to dari?

Mīlestības prasības

Mīlestība vienmēr atklājas darbībā. Mūsu mīlestība uz Kristu spiež mūs kaut ko darīt bojā ejošās cilvēces labā. Pāvils skaidri to apliecināja, sakot Korintas draudzei: “Jo Kristus mīlestība mūs vada, kad tā spriežam” (2kor 5:14). Kristietība nav pirmām kārtām slikto lietu atstāšana, lai varētu tikt glābts. Jēzus “neatstāja” sliktās lietas Debesīs, lai Viņš varētu tikt izglābts. Viņš atstāj labās lietas, lai citi varētu tikt izglābti. Jēzus neaicināja mūs tikai atdot savu laiku, talantus un dārgumus Viņa lietai, Viņš aicina mūs atdot savu dzīvi.

Rīta sanāksmē ar mācekļiem Galilejas krastā Jēzus lieliski atklāja dievišķās mīlestības prasības.

Izlasi Jņ 21:15–19. Kādu jautājumu Jēzus uzdeva Pēterim trīs reizes, un kāda bija Pētera atbilde? Kāpēc Jēzus uzdeva Pēterim šo konkrēto jautājumu trīs reizes? _____

Pēteris bija noliedzis Savu Kungu trīs reizes, un Jēzus trīs reizes izvilināja no Pētera pašā lūpām mīlestības apliecinājumu. Mācekļu klātbūtnē Jēzus atjaunoja Pētera pārliecību, ka dievišķā mīlestība viņam ir piedevusi un ka Jēzum vēl joprojām ir darbs, ko uzticēt Pēterim.

Izlasi vēlreiz Jņ 21:15–19, šoreiz īpaši pievēršot uzmanību Jēzus reakcijai uz to, kā Pēteris apliecināja savu mīlestību uz Kristu. Ko Jēzus viņam teica darīt? _____

Dievišķā mīlestība ir aktīva, nevis pasīva. Patiesa mīlestība ir vairāk nekā siltas jūtas, vairāk nekā jauka doma. Tā ietver nodošanos. Mīlestība spiež mūs rīkoties. Tā vada mūs aizsniegt Dieva bērņus bojā ejošajā pasaulē, kas atrodas bezcerīgā stāvoklī. Kad Jēzus sacīja Pēterim: “Gani manus jērus,” tā bija gan pavēle, gan mierinošs atkārtots apliecinājums. Kungs aicināja atsaukties uz mīlestību, un Viņš arī iedrošināja Pēteri, ka Viņam vēl joprojām ir darbs viņam, neskatoties uz Pētera patiešām apkaunojošo rīcību, kad Jēzus bija arestēts un Pēteris ne tikai noliedza, ka pazīst Jēzu, bet arī lādējās – tieši tā, kā Kristus bija viņu brīdinājis.

Kāda šeit ir mācība? Tu vari būt bezcerīgi nodevis savu Kungu. Tu varbūt esi noliedzis Viņu ar saviem darbiem vairāk nekā vienu reizi. Labā vēsts ir, ka žēlastība vēl joprojām ir pieejama, un Dievs vēl nav padevis attiecībā uz tevi. Tev vēl joprojām ir vieta Viņa darbā, ja vien esi labprātīgs iesaistīties.

Vai tu esi kādreiz “noliedzis” Kungu līdzīgi Pēterim? Ja jā, ko šis stāsts (ne tikai Pētera noliegums, bet arī Kristus vārdi) tev stāsta? _____

Mīlestības nodošanās

Jēzu un Pētera sarunas beigās mēs redzam divus vīrus staigājam pa jūras krastu. Viņiem atsitoties pret krastu, Jēzus pastāsta Pēterim par mācekļības maksu. Viņš grib, lai Pēteris skaidri zina, ko viņš piedzīvos, ja pieņems Jēzus aicinājumu “ganīt Manas aitas”.

Izlasī Jņ 21:18, 19. Ko Jēzus pastāstīja Pēterim par mācekļības maksu? Kā tu domā, kāpēc Jēzus atklāja Pēterim kaut ko tik biedējošu šajā dzīves brīdī? _____

Šajos vārdos Kristus paredzēja mocekļa nāvi, ko Pēteris kādu dienu piedzīvos. Viņa rokas tiks izstieptas pie krusta. Šajā atklāsmē Kristus piedāvāja Pēterim izvēli. Viņš tam piedāvāja dzīves vislielāko prieku – redzēt dvēseles, kas mantotas Dieva valstībai. Vasarsvētku dienā viņš redzēs tūkstošus nākam pie Kristus. Viņš veiks brīnumus Jēzus vārdā un pagodinās Viņu daudzu tūkstošu priekšā. Viņam būs mūžīgs sadraudzības prieks ar Kristu Viņa misijā.

Bet šis priekštiesības cena būs augsta. Tā prasīs upuri, augstāko upuri. Šis aicinājums Pēterim noteikti lika ieplest acis. Nu viņš zināja, ka neviens upuris nav pārāk liels, lai pievienotos Jēzum Viņa misijā pasaulei.

Izlasī 1Jņ 3:16–18. Jānim mīlestība ir kaut kas daudz vairāk nekā tikai neskaidra abstrakcija. Kā Jānis definē mīlestības augstāko upuri? _____

Mūžībā nekas, ko mēs jebkad esam darījuši, neliksies kā upuris. Mūsu laika un pūļu ieguldījums, mūsu dzīves ieguldījums liksies bagātīgi atalgots. Kāds prieks ir pārvērst mīlestību darbībā, nodomiem pārtopot par nodošanos. Kad mēs atsaucamies dievišķajai mīlestībai, atdodot sevi kalpošanai, lai liecinātu citiem kā Kristus vēstnieki, mēs piepildām savu dzīves nodomu un piedzīvojam vislielāko prieku. Kā Jēzus atbilstoši teica: “Ja jūs to zināt, svētīgi jūs esat, ja jūs tā darāt” (Jņ 13:17). Dzīves vislielākie prieki un ilgstoša laime nāk tad, kad mēs piepildām savas eksistences jēgu, pagodinot Dievu ar savu dzīvesveidu un līdzdalot Viņa mīlestību un patiesību pasaulei.

Ir grūti aptvert mūžības ideju, ja viss, ko mēs zinām, ir tikai necīgs laika sprīdis. Bet mēģiniet iedomāties mūžīgu dzīvi, cik vien to spējat, mūžīgi labu dzīvi – labāku par jebko, kas mums šeit var būt. Kāpēc nekas, kas mums šeit, šajā īsajā laika sprīdī, ir dots, nav tik vērtīgs, lai tā dēļ zaudētu mūžīgās dzīves apsolījumu, kas mums ir dots Jēzū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Tiem, kam ir garīga uzraudzība pār draudzi, vajadzētu izgudrot veidus un līdzekļus, kas dotu iespēju katram draudzes loceklim darīt kādu daļu Dieva darbā. Pagātnē tas pārāk bieži nav darīts. Plāni nav bijuši skaidri noteikti un pilnībā īstenoti, kas būtu visu locekļu talantus iesaistījis aktīvā kalpošanā. Ir daži, kas saprot, cik daudz ir zaudēts šī iemesla dēļ.

Dieva darba vadītājiem kā gudriem ģenerāļiem ir jāizdomā plāni turpmākajiem soļiem visa ceļa garumā. Savā plānošanā viņiem ir īpaši jāpēta darbs, ko draudzes locekļi var darīt savu draugu un kaimiņu labā. Dieva darbs uz šīs zemes nevar tikt pabeigts, kamēr vīrieši un sievietes, kas veido mūsu draudzi, nesteigsies darbā un neapvienos savas pūles ar mācītāju un draudzes darbinieku pūlēm.

Grēcinieku glābšana prasa nopietnas, personīgas pūles. Mums negaidot ir jānes viņiem dzīvības vārds, nevis jāgaida, kad viņi atnāks pie mums. Ak, ja es varētu izteikt vārdus vīriešiem un sievietēm, kas viņus pamudinātu čaklai darbībai! Brīžu, kas mums tagad ir piešķirti, ir pavisam nedaudz. Mēs stāvam uz mūžīgās pasaules sliekšņa. Mēs nevaram zaudēt laiku. Katrs mirklis ir zelta vērts un kopumā dārgs, lai tiktu izmantots tikai kalpošanai sev. Kas nopietni meklēs Dievu un gūs no Viņa spēku un žēlastību, lai būtu Viņa uzticami strādnieki misijas laukā?

Katrā draudzē ir talanti, kas ar pareizām pūlēm var tikt attīstīti, lai kļūtu par lielu palīdzību šajā darbā. Tas, kas tagad ir vajadzīgs mūsu draudžu augšanai, ir gudro darbinieku patīkamais darbs, ieraugot un attīstot talantus draudzē – talantus, kas var tikt izkopti, lai Meistars tos izmantotu.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj. 116., 117. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda ir galvenā doma augstāk minētajā Elenas Vaitas citātā? Kāda tai var būt ietekme uz tavu personīgo liecināšanu un tavas draudzes misijas darbu?

---

2. Kā parasti atklājas patiesa mīlestība? Kādas ir mīlestības viltojuma formas, kurām ir maz kopīga ar patiesu mīlestību?

---

3. Grupā pārrunājiet upurus, ko cilvēki ir pienesuši Kungam, ieskaitot dzīvības zaudējumu. Ko jūs varat mācīties no šiem stāstiem?

---

4. Pārdomājiet savas atbildes uz jautājumu svētdienas tēmas beigās par to, ko jūs esat upurējuši Kristum. Ko jūs esat upurējuši? Kāpēc jūs to darījāt? Vai tas bija tā vērts? Kā jūs varētu kādam, kas nav kristietis, izskaidrot, ko jūs darījāt un kāpēc?